

1968-11-04

AFSENDER

Knud Ferlov

MODTAGER

Sonja Ferlov Mancoba

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Dateringsbegrundelse:

Datering i brev.

Afsendersted:

Rom

Modtagersted:

Paris

Omtalte personer:

Ardengo Soffici

Arkivplacering:

Ferlov Mancoba arkivet.

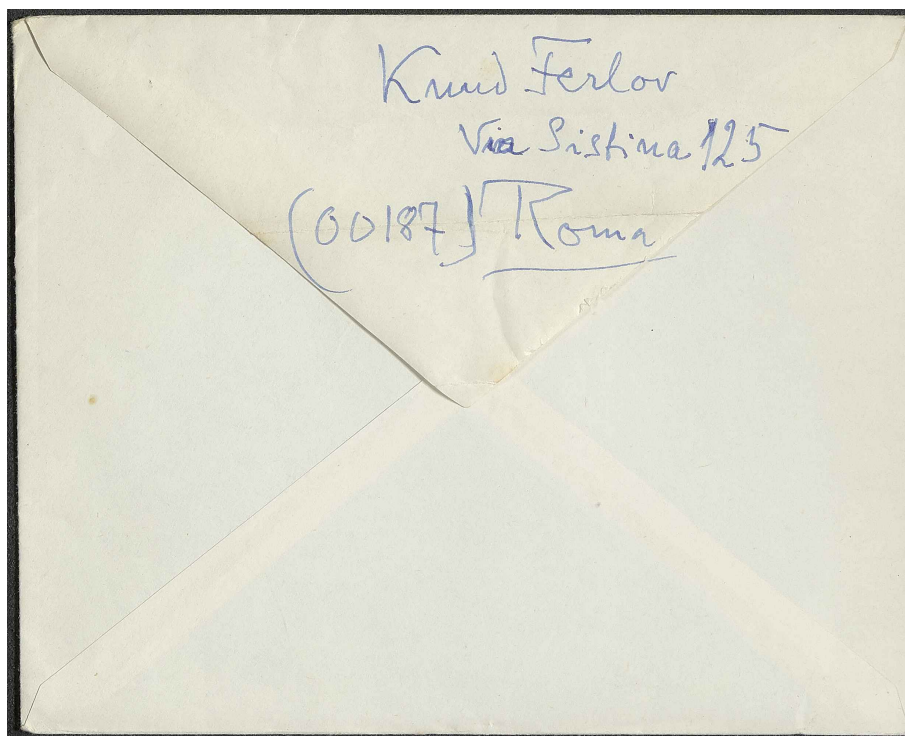
DOKUMENTINDHOLD

Knud Ferlov skriver til Sonja Ferlov Mancoba, at han føler en dyb samhørighed med hende, Ernest Mancoba og Wonga Mancoba, selvom de er forskellige i deres vej til idealerne. Han beskriver sin kristne drift mod lyset og det ukendte og understreger ydmyghed og udholdenhed overfor lidelser som en del af vejen derhen.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Rome den 4 nov

I 68

Allertørvælske Souza,

Min varmeste tak for dit
lange brev til min fødselsdag (21 okt)
og de ~~Kærlige~~ ^{Kærlige} hilsener fra Ernest og
Wouga. Jy føler en dyb Samhörig med
med jer alle, selv om vi er saa
langt fra hverandre, saa forskellige i
alder og sikkert ogsaa i vegen til
idealerne, som Dager og Opsid. Men
hvad er ^{og Kærlighed} venskabsbåndet end en gen-
sidig allopathrisk Kuv? Klokkeren,
som ringer i det fjærne, for at
maa den maa Kongesærnen og den
lille fattige Dreng gaa hver sin Vei,
den ene ^{mandt} Arangere og besværligere end
den anden, fæller naar de Kün en
Drift mod Lyset, en væmmelke
ved det pløse af middelmaadig Med,

hvori verden træsker, og, et, omeåid
intermittent, saa dog aldrig svig =
sendt maalt om engang at sege,
maatte ikke i dette liv, saa dog i
et andet. For kan livet nogen =
sindre høre op? Kan man nogen =
sindre slippe maalt om at finde
maalt hos de, megestige ^{ikke} ~~ikke~~
kræfter, hvoraf man ^{og hvor til man gaar} er ~~indend~~.

Jy er nu en ældgammel Mand,
og efter alle Sandsynligheder kan
det ikke vare længe, inden Jy
maa forlade denne jord. Men der
er det mærkelige ved alderdommen,
at man, jo ældre man bliver, desto
mere er tilbøjelig til at feje alle
Sandsynligheder til Side. Man
er for en vidset post, naar man
bliver gammel, som en frontsoldat
maa man føre Kampen mod "Sara =

II

Cenerne", mod jordiske betydeligheder
og Svagheder, men der er det gode,
at Modstand kan gøre stærk, især
naar man ikke tror for meget paa
sig selv, men bøjer sig ydmygt for
det store Ukendte, som man skyld-
er alt, og hvis magt er uendelig
Kærlighed.

Du maa tilgive mig, at jeg
ikke fik skrevet til dig til din
fødselsdag. Jeg maa ikke glemme
den. Hvordan skulde jeg det? Den
er jo født paa Allehelgenes dag,
som for mig er en meget stor dag,
ganske særlig, fordi det er Mar-
tyrernes dag. Det er jo dem, der er
førerne i aandens verden og lærer
os at holde ud, selv om det koster
Svære lidelser. Naar jeg ikke fik

skrevet til dig, var grunden den, at
jeg i dagene forinden var langt med,
ganske sløvt, men sat i en tilstand,
som de store mystikere kalder
"le munit des sens" — men nu er jeg
atter ovenpå, mit følelsesliv er
vagt, jeg bevæges stærkt ved alt,
hvad jeg ser og læser, kan bare
ikke holdt det altsammen fast, men
sta fordi jeg er for utålmodig. At
koncentrere sig har altid for mig været
ganske vanskeligt.

Jeg slutter med mange kærlige
hilsener og ønsker til jer alle. God
arbejdsmodet aldrig man svigte!
Din gamle onkel Knud.

P. S. Jeg havde i nat en besynderlig
drøm. Jeg sad sammen med Soffici, som
sagde, man havde set nogle tegninger af
dig, og var begejstret for dem. "Hvorfor

nu de store "le munit des sens" sigde man:
Hvem drømte dig er noget overnaturligt noget? Jeg drømte meget
og kan måske det.